

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fera de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

LO QUE 'NS ENVIA EN BLANCO

(Apunte del natural per V. Buil)

Deportats filipinos, arribats últimament á Barcelona en lo correu de Manila.

CRÓNICA BARREJADA

De uns quants anys ensá al inaugurarse la temporada teatral alguns periódichs posan á discussió 'l tema de las senyoras que van al teatro ab grans sombreros.

Y *ni por esas*. Se consúm molta tinta, s' embruta molt paper, y 'ls tals sombreros en lloch d' arronsarse davant de la creuada que s' arma en contra d' ells, encare s' estiran, s' estufan y 's curullan d' adminículs los mes variats: llassos, flors, aucells y plomas.

Y d' aixó 'n resulta per molts espectadors que en lloch de veure una comedia, un drama ó un' ópera en tres actes, pera lo qual han pres y pagat l' entrada y la butaca, l' únich que logran veure durant tota la funció es un armatoste de tres pisos coronat de requincallas; una especie de barricada inabordable... perque ¿quí (no sent un Tenorio dels que no 's paran en barras) s' atreveix á abordar á una senyora ó senyoreta quan se figuran que aquell cimbori 'ls hi escau molt bé.

Pero com si 'ls sombreros no bastessin y sobresin per ocultar la vista del escenari, la moda sempre oportuna, ha afegit á la *toilette* femenina, 'ls colls amples en forma de plata, y las mánegas estufadas en forma de pernils.

De manera que aquella mica d' esclatxa que avants quedava entre sombrero y sombrero y que movent lo cap en sentit invers als moviments del de la senyora de la fila del davant, encare en certs moments podia aprofitarse, avuy ha desaparecut per complert. L' escenari queda totalment tapat.

—¿Sabs quí 'n té la culpa d' aixó?—'m deya l' altre día un amich de carácter cautelós.

—Home, es ben clar—li vaig respondre—la culpa deu ser de las malehidas modas.

—Las modas—replicá—no son mes que l' instrument. Pero aquest instrument ¿sabs quí 'l toca?

—La veritat: no hi atino.

—Els pares de familia, 'ls de la Fulla, vaja!

Al notar la meva sorpresa, afegí:

—No cal que hi d ngas voltas. Los *fullosos* influheixen sobre 'ls capelláns: los capelláns no deixan de petja á las senyoras... y aquí ho tens tot explicat. Per ells lo gran qué es allunyar á la gent del teatro: no ho han pogut lograr á forsa de sermóns y pláticas y miran de conseguirho á copia de sombreros grossos y mánegas abultadas. Cregas que si ellas ho entenguessin, ó millor encare 'ls marits y 'ls pares d' ellas, aquests armatostes tan cars no 'ls costarían ni un céntim. Los comptes de las modistas de sombreros ¿sabs quí 'ls saldaría? La caixa del marqués de Comillas.

* *

La veritat es que 'ls sombreros s' usan precisament allá ahont poden destorbar.

Lo día de l' inauguració de la temporada lírica del Liceo 's veyá bé; y penso qu' en las funcions successivas passará lo mateix: de sombreros colossals, inmensos, escandalosos n' anavan plenas las filas de butacas: en cambi als palcos, es á dir, allá ahont no farían cap nosa, apenas se 'n veyá un.

No sé pas, si en vista de lo que passa, las empresas de Barcelona imitarán á las de alguns importants teatros extrangers, prenent la resolució de no permetre que las senyoras ab sombrero ocupin butacas de platea. Per evitarho en alguns teatros s' ha instalat un guarda-sombreros especial ahont las damas durant la funció poden deixarhi 'l que portan, reprenentlo á la sortida, tal com se fá ab los abrichs.

Empresa hi ha també que ha concebut l' idea—

per mes que ignoro si l' ha portada á efecte—de destinar las darreras filas del pati á las damas ensombreadas. ¿Cóm se las hi podria fer anar? Molt senzillament. Tot espectador que 's trobés tapat per un sombrero tindria dret á exigir un cambi de localitat ab la senyora que l' usés, de manera que anant aquesta retrocedint de fila en fila podria arribar fins á la darrera, desd' ahont no destorbaria á ningú.

També jo m' hi preocupat de la qüestió, y crech que la mateixa moda que fa 'l mal, podria subsanarlo.

¿Preguntan en quína forma?

Per medi de un aparell mecánich, qual idea general regalo als homes enginyosos que 's sentin capassos de portarla á la práctica.

Un aparell de filferro ab los corresponents jochs de mollas, que partint del *puff* (en lloch de las mánegas amplas la moda podria restablir lo *polisson*) y que passant per l' interior del cos del vestit, s' enllassés ab lo sombrero per la part de detrás, de tal manera que tan bon punt la senyora s' assentés lo sombrero automàticament li caygués sobre l' espatlla, com las caputxas dels frares de barómetro.

Ab aixó quedaria enterament resolta una qüestió que avuy dona lloch á tantas reclamacions. Lo sombrero de las damas lluny de ser un inconvenient podria prestar encare un servey al senyor que en lo teatro se trobés darrera.

En efecte: per poch que 's mediti 's veurá que aquest podria deixarhi 'l mocador... y hasta 'ls *gemelos* si no pesessin gayre.

Ja li deya al simpátich Novelli, que 'l *Clavel* el día menos pensat el comprometeria.

El *Clavel*, per si no ho sabían, es un *galquet* de color de plom ab tacas blancas, de morret llarch y fi, mirada de ternura y naturalesa fredolica. Casi sempre tremola. Desde que va adquirirlo á Madrid, l' acompanya per tot arreu en sas excursions artísticas, no deixantlo may, ni á casa seva, ni al teatro.

En lo seu *camerino* del *Eldorado* l' haurían trobat cada vespre, caragolat, fet una rosquilla, dormint sobre una otomana.

—Y no 'us segueix quan aneu á sortir en escena?—vaig preguntarli.

—May ho ha probat... ¡Oh, es un animalet inteligentíssim!... Fora del teatro no 'm deixa un instant; pero aquí es un' altra cosa. Ja coneix ell que al escenari no hi té res que fer.

* *

Precisament un de aquests días se trobava en Novelli en lo teatro *Sannazzaro* de Nápoli, ahont donava la seva *serata d'onore*. Y ara veurán lo que va passar.

Representava 'l genial artista aquell monólech mut titulat *Un signore che pranza nell trattoria*. Tothom recordará 'ls incidents de aquest treball mímich, en lo qual l' artista figura que va á menjar en un restaurant. Penja 'l sombrero y l' abrich en una perxa imaginaria, s' asseu á una taula imaginaria també, crida al *garçon*, y aquest figura compareixhi á rebre ordres de un dinar. ¡Pero quin dinar mes asquerós!... No pot passarne ni un bossí. La sopa es freda y ha de deixarla... la carn estiraganyosa. En aquest punt *il signore che pranza* xiula cridant á un gos imaginari com tot, pera donarli aquella carn inmasticable.

Donchs en aquell precís moment va presentarse 'l *Clavel*.

Desde 'l fondo del *camerino* havia reconegut la veu del seu amo que 'l cridava.

¡Ne volen de riallas en lo públich! Tothom se cre-

ALS CICLISTAS

Si no modereu aviat
vostre furia desbocada,

vindrà dia que 'l vehinat
us alsarà una creuhada.

ya que la sortida del gos era una gracia de 'n Novellí.

—No 'n fassin cas, senyors—digué l'artista sense inmutarse.—Aquest gosset, que per mes senyas es un agradable recort d' Espanya, s' ha figurat que 'l cridava y ha tret el nas á veure qu' es lo que se m' ofería.

Y agafantlo pel collar, va acompanyarlo fins als bastidors fentli fer mútis.

—Y ara continuarém callant—ategí.—Eram ... ¡ah sí... á la sal!

Y prosseguí 'l monólech mut, amanint l' ensiám, part integrant de aquell *menú* invisible que 'l famós actor ab la poderosa expressió del seu gesto fa mes patent als ulls dels espectadors que si li servissen de debó.

L' altre dia va efectuar-se en lo Saló de Cent de la Casa Gran la repartició de premis als alumnos de las escolas municipals.

Es un acte que agrada y en certs moments comou la presencia de aquell aixám de criaturas vestidas ab la roba de las festas, l' alegría de l' igno-cencia pintada al rostre quan pujan á l' entarimat á recullir los premis.

¿Qué será d' ells ab lo temps?

Un dels alumnos contribuheix al lluhiment de la festa infantil, pronunciant un discurs.

El de aquest any va ferho ab un aplóm tan graciós, que un amich meu no pogué menos de dir:

—Mira, ja s' ensaja. Aquest xicot ab el temps se-rá regidor y ja no li vindrá de nou fer discursos en lo Saló de Cent.

P. DEL O.

MOLECULAS

Sent com soch, jo, sabaté
y tú, Lola, sabatera,
si 'ns unim, lo nostre enllás
será l' enllás de la pega.

* *

Te demaní un petó y tú me 'l negares
sent aixís que t' estimo de tot cor.
Mes... prou que ho veig perque no me 'l donares....
Tú no 'ls donas, que 'ls ven lo teu amor.

* *

—¡Que 'n sou de ximpls els homes
seguintnos sempre al darrera!
—Es molt cert; pero las donas
d' aixó n' esteu molt contentas.

* *

Quan va, Deu, criar las bestias
rastreras, com la serpent,
de segur que va inspirarse
en l' home vil y rastrer.

AGULETA.

¿QUÍN PIS ES MILLOR?

- Escolti; tinch ganas de mudarme de casa.
 —Molt ben pensat.
 —Pero avants de ferho, recordant aquell ditxo que diu que «en cada bugada 's pert un llensol» y aquell altre de «á cada mudada de casa 's pert una calaixera...»
 —¿Vol dir que hi ha un ditxo que diu aixó?
 —¡Ah! ¿Li sembla que no hi es? Pues... hauria de serhi. De tots modos, avants de ferho voldria estudiar bé l' assumpto, á fi de que 'l cambi de casa 'm resultés convenient, práctic y definitiu.
 —¿Em vol creure á mí, que tinch experiencia en

LLUNA DE MEL (per MARIANO FOIX.)

—¿M' estimas forsa, hermosa?
 Lo mateix encara que 'l primer dia.

la materia, porque, mal m' está 'l dirho, casi hé hi mudat mes vegadas de pis que de camisa? Llogui una habitació ni alta ni baixa, com si diguessim, en terme mitj

- ¿Tercer? ¿Segon?
 —¡Angela!... És lo que li donará mes bon resultat.—

Seguint aquest sabi consell, ja 'm tenen al home inspeccionant los balcones dels carrers que mes li agradan, fixantse especialment en los que corresponen als segons pisos.

—¡Hola! ¿Ahónt va badant d' aquesta manera, ab la vista al cel? ¿Que 's dedica á l' astronomia?

—¡Calli, home! Tinch necessitat de mudarme de casa, y estava mirant si veyá alguna cosa que fés per mí.

- ¿Quina classe de pis busca?
 —¡Psé!... Un tercer, un segon....
 —¡No fassi pas semblant disbarat!... 'En materia de pisos, no hi ha res mes perjudicial que las mitjas tintas.

—Jo 'm creya que....
 —Donchs s' equivocava. Un segon pis ni gosa de las ventatjas dels alts ni de las comoditats dels baixos. Ha de sufrir las impertinencias dels de sobre y las perreries dels de sota; está un' hora per baixá al carrer y tres quarts per pujá al terrat; reb lo fum que vé de per vall y aguanta la pols que cau de per munt; sent com al primer pican y com al tercer corran.... Nada, aprofitis del meu consell y no sigui tonto: si no li vé d' aquí y m' ha de creure, llogui un primer pis ó un entressuelo.—

Tal dit, tal fet: penetrat de la filosofia que aquestas observacions entranyan, l' home 's decideix per un pis baix, lo mes baix que trobi.

¡Está clar que un segon pis ha de ser un mareig continuo, posat lo pobre estadant com qui diu entre dos focs, entre la espasa del cap y la paret dels peus! ¡Cá, cá! No hi ha que pensarhi mes; será un primer pis.

- Caramba!... ¿Vosté per aquests barris?
 —Ja ho veu!... Estich buscant un piset que satisfassi las meas aspiracions: un primer pis ben mono y ben....

—¿Pero que s' ha tornat boig? ¡Un pis primer!... ¿Quí li ha donat entenent aquest disbarat?

—¿De veras? ¡No 'n volia saber d' altra! Si cabalment m' he informat ab persona práctica, y m' ha assegurat que 'ls primers pisos....

—Díguili qu' es mentida; díguili que ho dich jo y que ho sostindré á peu y á caball y de la manera que vulgui.... ¡Un primer pis! ¡Un primer pis!... ¡Jesús. María, Joseph!....

—Bé, pero explíquis ¿quins inconvenients hi troba vosté?

—Tots, sense exceptuarne ni un. Lo primer pis es forsosament el mes fosch de la cas. Tots los demás pisos el dominan á vosté, y vosté no 'n domina cap. Quan passa un cotxe pel carrer, sembla que li passa per entre camas. Quan al davant se li atura un piano ó un' orga, es lo mateix que si li piquessin grava dintre del seu cervell. Si surt al balcó, los transeunts veuen si porta 'l coll de la camisa net ó brut. En días de cabalgatas benéficas y qüestions públicas, los prime s pisos son los que mes perjudicats ne surten, porque 'ls senyors de la comissió enfilats á dalt del cotxe arriban casi bé á ficarli la ma á la butxaca. Si té jardinet ó terradet á peu pla; no li dich res de las dotzenas de vegadas que diariament ha d' escombrarlo, si vol tenirlo una mica curiós y no té ganas de trepitjar la farda que dels pisos alts li tiran!....

—Realment, ara veig que comensa á tenir bastante rahó... Vol dir, donchs, que segons vosté....

ENGREIXANTSE

—¡Quina vida si durava
y Nadal no fos ja aquí!

¡Qué 'n te de rahó aquell ditxo
¡S' ha de patí!

—Res tan alegre, independent y sanitós com un pis alt: un quart, un quint; no hi fa res que sigui alt; aixís tindrà 'l cel mes á prop.

Pero dimontri... també aquellas alturas!...

—¡Sí! Pero també ¿y aquell ayre? ¿y aquell solet al hivern? ¿y aquella fresqueta al istiu? ¿Y alló de poguer dir: «A sobre no hi tinch ningú mes, ningú pot foradarme 'l sostre y baixar á robarme?» No 's deixi ensiburnar per ningú: un quint, un quint!...

Lo nostre home accepta com á molt lógicas y atinadas aquellas reflexions, y 's resolt decididament pels pisos alts.

Pero apenas ha tingut temps de recorre un parell de carrers, se sent un copet á la espatlla.

—¿Qué diastres té, que va tan atrategat? ¿Que busca pis, potser?

—¡Justa! Ho ha endevinat...

—¿Quina mena de pis voldria?

—Un quint.

—¡Ave María Puríssima! ¿Ja sab lo que s' está dihent? ¡La calamitat mes grossa que han inventat els arquitectos!... ¡Un quint pis! Ja veurá 'l pa que s' hi dona, si hi va. Haurá de pujar cent y pico d' esglahons; tot el dia estará sentint el terratrémol dels que vajin al terrat; las cosas del carrer, vistas desde 'l balcó, semblará que se las miri ab microscopi. Si hi ha una gotera, será per vosté. Quan pujin y baixin trastos dels demás pisos, vosté haurá de sufrir els grinyols de la curriola. Per surtir de casa, haurá de comensar á baixar l' escala un parell d'horas avants...—

Després de semblant peroració, lo nostre infelís héroe, no sab materialment á quina carta quedarse.

Los primers tenen aixó; los segons alló; los tercers alló altre...

¿Ahónt s' ha de mudar, donchs?

Ningú n' hi ha dit res encare; pero fet y fet, potser al cap de vall lo millor será viure en un soterrani.

A. MARCH.

CAMPESTRE

En torn de la fló hermosa
voleya el papelló,
batent sas sútils alas
plenas de polsím d' or.

La flor, mor d' amoretas
pér un capoll flayrós,

y escampa bó y gronxantse
un devassall d' olors.

Ja 's decideix l' insecte,
ja baixa ébri de goig,
demunt dels tendres pétals,
ja sas a letas clou

Tot just sent el contacte
s' ha desmayat la flor,
y el papelló li roba
la vida d' un sol glop.

Després, la flor desperta
no 's veu l' insecte en lloch
y aixís, de nou gronxantse,
va murmurant la flor:

—Qu' hermós, que arrogant era!
portava tot el cos,
plé de fecundant pólen
robat á mon amor.

Mercés á n' els seus besos
fecundan mas llevors,
seré mare de plantas,
las plantas, tindrán flors.

Ran meu, hi ha una poncella:
demá l' obrirá el sol,
que Deu te dó, germana
la sort que hi tingut jo!

A. LLIMONER,

SONATA NÚMERO 27,359

Aixís com á la Manxa de tant en tant hi cau la llagosta y al Atlántich any sí, any no, hi surt la *monstruosa serpent* marítima, á la casa de la Ciutat hi apareix de temps en temps l' idea d' urbanisar la plassa de Catalunya.

Lo fenómeno 's realisa casi sempre sense avís ni preparació de cap género.

Es una tamborinada que se 'ns vé á sobre, generalment quan més desprevinguts ens trobém.

—¿Qué podríam fer?—se diuhen los concejals ells ab ells, badallant patriarcalment y estirant els braços ab ayre de galvana:—¿Qué podríam fer per entretenir 'ls nostres ocis y donar més sorpresa als barcelonins?

—¿Parlém d' empedrats?

—No té gayre interés...

—¿Parlém de consums?

—Aixó ja 'n té més; pero... val més no parlarne.

—¿Parlém d' urbanisar la plassa de Catalunya?

Un aplauso general acull la graciosa é inesperada ocurrencia del simpátich regidor.

—¡Y tal! Feya ja dos ó tres mesos que no 'n parlavam. ¡Vinga 'l violón!

—Aquí vá.

Y agafant triunfalment el trasto, l' Ajuntament se

posa á tocá en el violón la sonata número.... Deu sab quants, ab variacions sobre l' arreglo de la famosa plassa de Catalunya.

Llavors, no obstant, es quan comensan per ells els veraders apuros.

«Urbanisém una plassa» aviat está dit; pero ¿cóm? ¿de quina manera? ¿ab quins medis?

Tots los regidors hi volen pegar cullerada, y allí es cosa de sentir els desprepósits que 's diuen.

—Jo hi posaría un obelisco.

—No, no; fora bestias—replicá un altre, que creu honradament que aixó de *obelisco* es una fiera.—

—¿Y si hi fessim un gran safreig, ab ocas?

—Semblará una parodia dels claustros de la Catedral.

—Més prácticich fora arreglarhi un emparrat, que ocupés tota l' extensió de la plassa.

—¿Y d' aixó 'n diríam *urbanisarla*? Francament, no veig la urbanitat per en lloch.—

Que si ha de ser d' aquest modo, que si ha de ser d' aquest altre, lo violón va sonant y 'l projecte no passa de la categoria de projecte.

Pero aquest cop la qüestió fa tot una altra cara.

En Nadal sembla que s' ho ha pres de serio, (¡vegin qué 's pren de serio aquest home!) y diu que si troba quartos per ferho, y 'ls propietaris del terreno no son exigents y surt un projecte que tingui una mica de cara y ulls, l' urbanisació pot considerarse provisionalment com un fet consumat.

¿Sortirán els projectes que 's demanen?

Probablement no.

¿Se 'n aprofitará algun dels que coneixen ja temps há?

Menos.

¿Y donchs?

Res; que aquí no 's tracta de res mes que de passar el temps distretament, parlant de realisar plans que 'ls mateixos que 'ls proposan saben que son irrealisables.

¿Qué hi va que dintre de quinze días ja no 's recorda ningú del assumpto?

¿Y qué hi va que

dintre de cinch ó sis mesos ja s' en tornarà á parlar? Es un passatemp municipal com un altre.

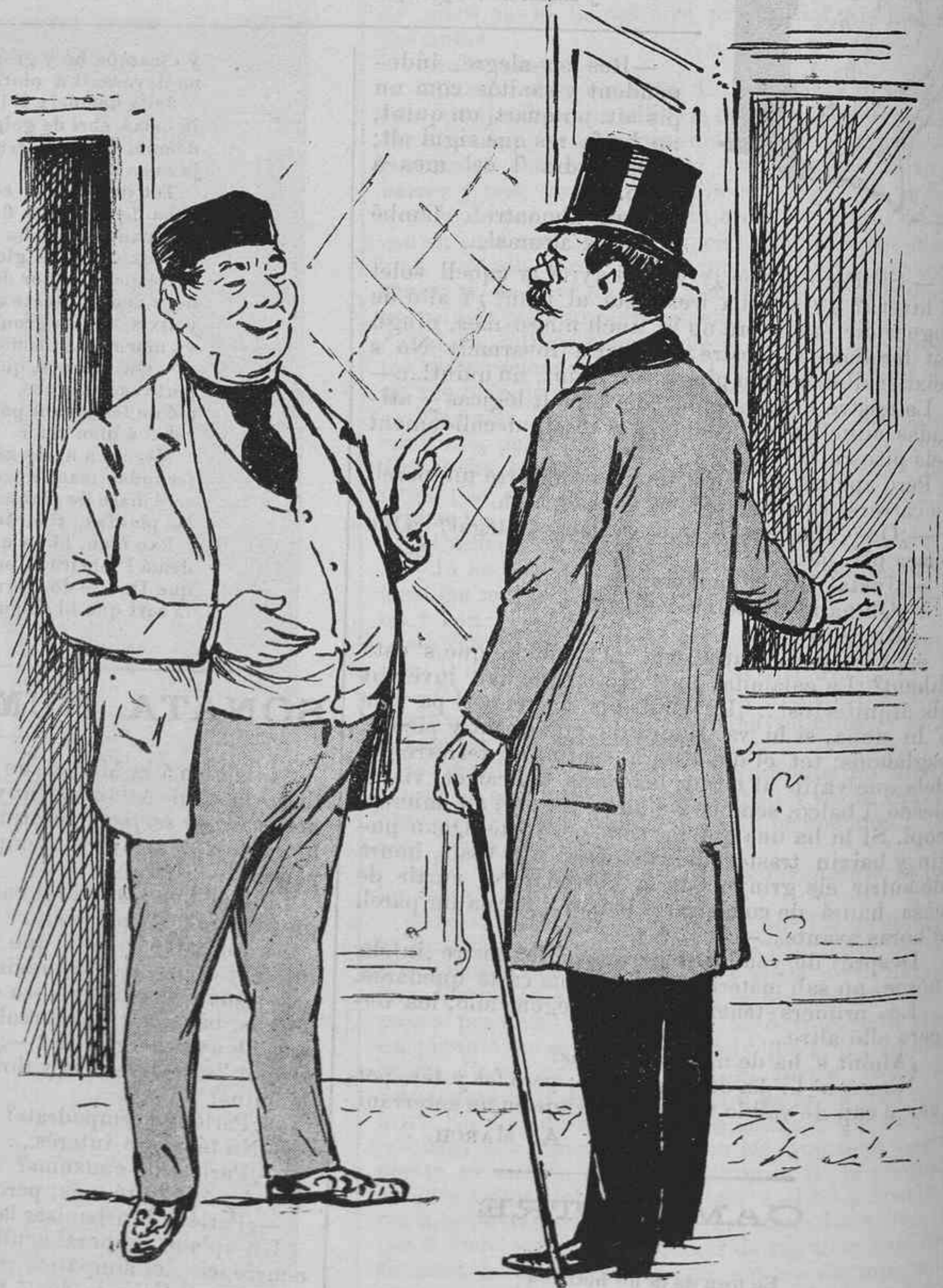
Passatemp que al cap y al remato no donará altre resultat que ocasionar la radical modificació d' un adagi.

Aquell que diu: «Quí no té res que fer lo gat pentina.»

Dintre de poch dirá: «L' Ajuntament que no té res que fer, s' ocupa en parlar d' urbanisar plassas.» Per supuesto, sense urbanisarlas may.

MATÍAS BONAFÉ.

UN PROPIETARI QUE HO ENTÉN

—No sé!.... Trobo que aquest pis te unas vistas no gayre agradables.

—¡Hombra!.... Compri 'l *Barcelona á la vista*, y sense moures de casa tindrà vosté unas vistas de primera.

ÍNTIMA

¿Que si t' odio?—me preguntas.
 ¡Odiarte! No, vida meva!
 ¿Cóm vols que per tú senti odi
 si jo se per experiencia
 que malgrat tot y tothom
 á n' el cor no se 'l subjecta
 y es en vá voler fer tórcer
 las pasions qu' en ell s' aferran?
 —Es inútil que m' estimis
 perque may podrá ser teva:—
 á mas lleals pretensions
 aquesta fou ta contesta.

Y mira, jo prou volia
 aburrirte, que ho mereixes;
 pero 'l cor que t' idolatra,
 no se 'n dol de tas ofensas,
 y t' estima, sí, t' estima,
 sols per tú viu, per tú alenta
 y quant més va més hi creix
 l' amor per tú y més s' hi arrela.
 Y es perque no se l' obliga
 á n' el cor, no se 'l subjecta.

JAPET DE L' ORGA.

L' ORFEÓ CATALÁ AL LÍRICH

Diumenje á la tarde la societat coral que ab tan acert dirigeix lo mestre D. Lluís Millet, proporcioná un rato deliciós al públich numerosíssim que omplía de gom á gom l' elegant y espayós teatro del carrer de Mallorca.

Després de un discurs molt catalá llegit pel President del Orfeó y de la distribució de premis als nens del coro, aquests cantaren ab notable precisió una intrincada lliçó de solfeig del mestre Comella, á la qual seguí la cansó catalana «Lo noy de la mare.»

La Sra. Wberle, professora del coro de senyoras y senyoretas, ens feu admirar sa veu exquisida y sa correcta escola, entonant algunas cansons catalanas, la major part de las quals meresqueren los honors de la repetició. La veritat es que tant las tres ó quatre del Sr. Millet, com la del senyor Alió, son hermosíssimas, de una pureza immaculada y de un sentimnt molt penetrant.

No menos ben rebudas sigueren las dos que cantá la secció d' homes, degudas respectivament als Srs. Comellas y Vives.

Formavan la segona part del programa l' Ave Maria del genial Victoria y tres fragments de la missa del mateix autor: *O quam gloriosum est regnum*. Tot quan diguessim seria poch pera descriure l' efecte que produheix la música sacra de aquest famós mestre espanyol del sigle XVI, digne rival en lo seu art, dels immortals pintors y dels grans místichs espanyols que brillaren, si fa no fa, en la mateixa época. Pero aixís com los místichs y pintors han sigut admirats sempre sens interrupció, al gran Victoria se 'l tenia aquí á Espanya completament olvidat. Y aixó que per inspiració, per geni y hasta per técnica s' iguala al famós Palestrina, si es que no 'l supera.

L' Orfeó fa maravellas interpretant aquesta música, sembrada de dificultats. Lo públich arrebatat al sentir tan soberana interpretació, esclatá en un transport de verdader entussiasme.

Los goigs de la Verge de Brudieu, qu' es un altre mestrás del mateix sigle; y catalá per mes senyas, y *Lo cant de la Senyera*, lletra de 'n Maragall, música de 'n Millet, himne molt inspirat, coronaren dignament lo concert del Lírich, ab lo qual l' Orfeó catalá demostrá una perfecció y un bon gust insuperables.

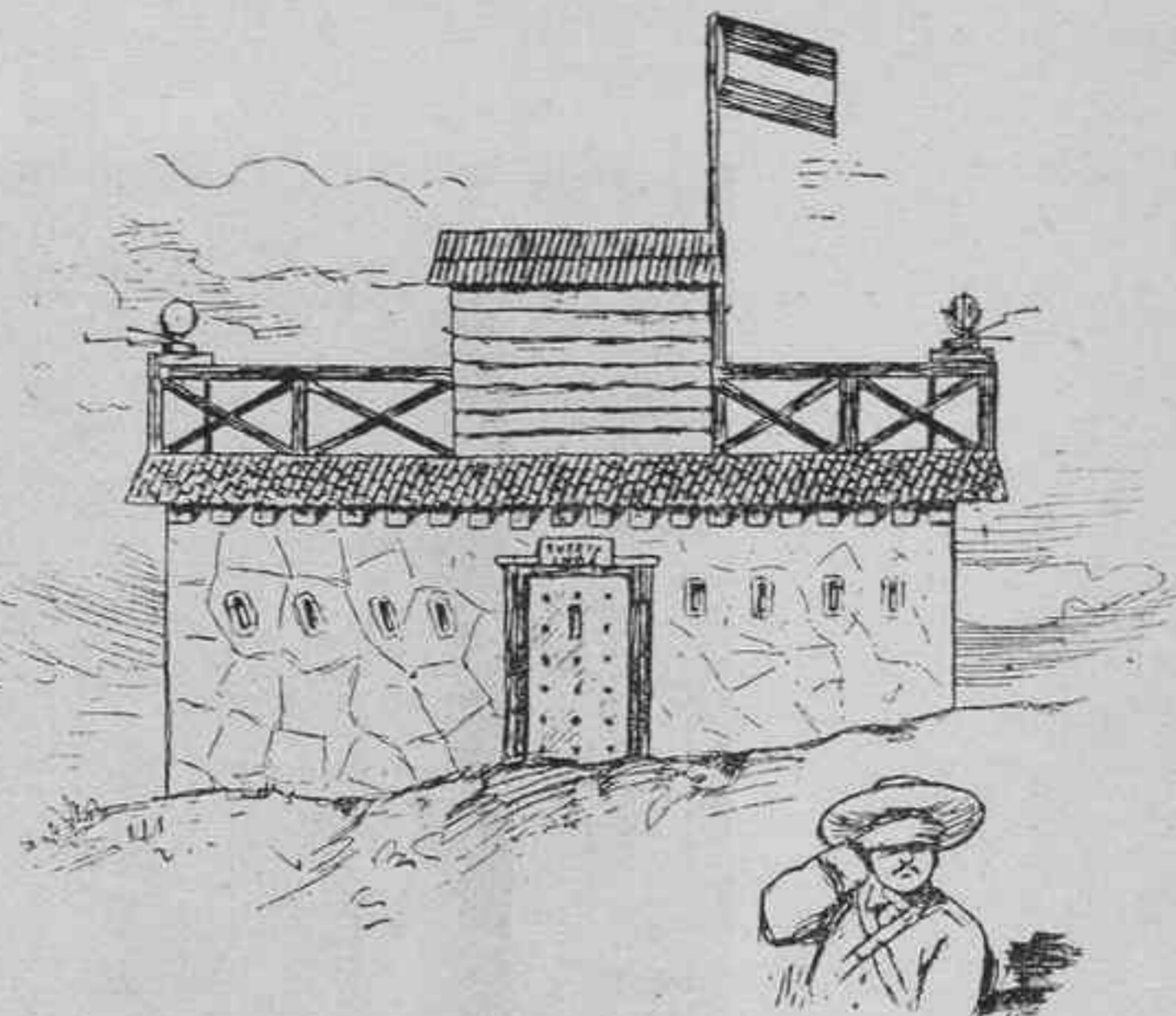
¡Que siga l' enhorabona!

J.

PLET PERDUT

Cansats los dos de lluytar
 varem cedí á una intenció:
 tú per poguerme obligar;
 per poguerte humillar jo.

DE CUBA

FORT INCA

en la loma Quintana, prop de Guanajay.

(Croquis enviat pel correu pel soldat Manel Cano, que 's troba en el fort, de destacament.)

Nostre amor va ressentirse
 pensant en lo projectat,
 que l' esperit vol nudrirse
 sols de santa llibertat.

Y sense fé, ni prestigi
 morí nostre etern amor....
 y va se 'l primer litigi
 que 'l cervell va guanyá al cor.

J. PUIG CASSANYAS.

LLIBRES

DEL MAR Á LA MONTANYA.—Poema de J. Aladern.—Mes que un poema propiament dit es aquest llibret un conjunt de impressions de la naturalesa que 'l poeta anima ab las vibracions del seu cor. Lo mar, el camp y la montanya, ab sos espectacles li proporcionan los elements pera poetisar ab exhuberancia de sentiment, que moltes vegadas troba l' expressió justa, si bé no sempre logra vencer lo poeta las grans dificultats que ofereix l' art de la versificació. Algunas incorreccions de forma son las petites máculas que 's reparan entre las moltes bellesas contingudas en aquesta colecció de poesias.

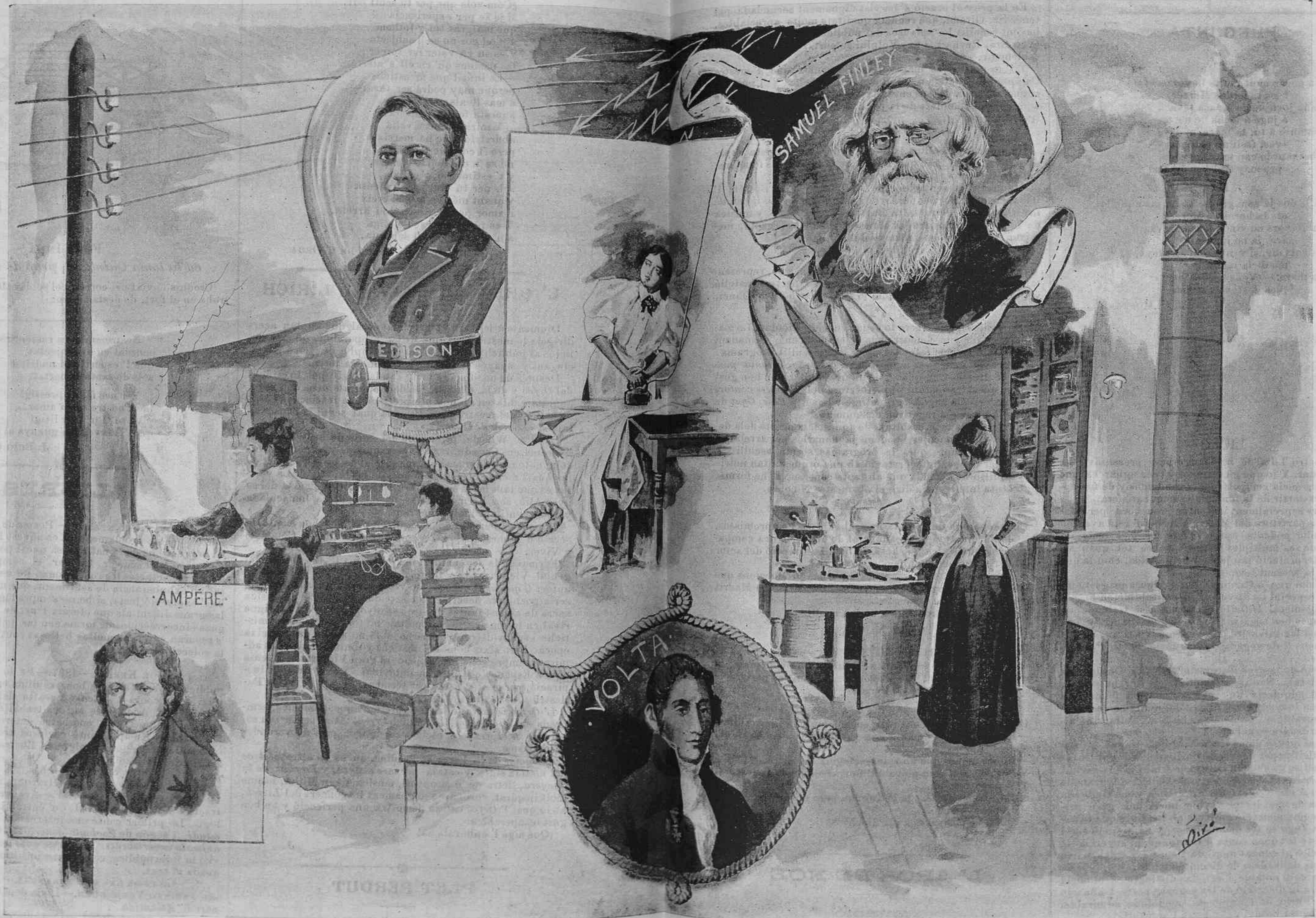
ALMANAQUE KNEIPP.—1897.—Es lo quart any que 's publica, trobant sempre bona acullida entre 'ls molts partidaris que conta 'l sistema curatiu del famós rector de Wörishofen. Además de alguns traballs relatius á l' empleo del sistema pera combatre determinadas malalties, l' Almanach Kneipp, conté curiosos traballs literaris sumament entretinguts y algunas ilustracions del conegut artista Sr. Gili Roig.

ALTRES LLIBRES REBUTS.—HISTORIA NATURAL de ODÓN DE BUÉN.—Edición popular.—Acaban de publicarse 'ls tractats XV, XVI y XVII, qu' entran ja de plé en la Zoología. Lo primer conté una interessant introducció del seu estudi, 'l segón de Zoología general: lo tercer s' ocupa dels animals invertebrats. Tots tres, com los anteriors que han vist la llum pública, comprenen una ilustració profusa adequada al text.

LO PÍ DE LAS TRES BRANCAS.—Llegenda per Mosén JACINTO VERDAGUER.—L' ha donada á llum lo semanari *L' Atlántida*.

LA GENTE NUEVA.—Comedia en tres actos y en prosa, original de D. ANTONIO SANCHEZ PEREZ.—Fou estrenada ab éxit en lo Teatro de la Comedia de Madrit, lo 14 de octubre del any passat.

LAS CONQUISTAS DEL PROGRÉS (Composició de R. Miró.)

La electricitat y ls seus homes

LA MARCA DE FOCH.—Drama en tres actes arreglat á l'escena catalana per ANTONI CARETA Y VIDAL.—Estrenat á Romea 'l 23 Novembre de 1894 y publicat per *Lo Teatro Regional*.

RATA SABIA.

PREGUNTA

I

Quan encar molt petits llavoras eram
t' en recordas Mercé?
Que cada jorn venia á casa teva
á jugá á jochs de nens!
y senyalante á tú, ta mare 'm deya;
«ves, fesli un petonet.»
Y jo abaixant lo cap mirante reya,
pro may t' el vareig fer!

II

Ara 'ls dos ja som grans: tú no ets aquella:
ets la hermosa Mercé!
Ja com llavors no vinch á casa teva,
ara, ja no juguém!
Pro 'm vols dir, si venia com ans feya,
me diria també
la teva mare:—¿Veus la Merceneta?
¡ves, fesli un petonet.

J. C. MONTANÉ.

LICEO

Lo gran teatro 'l dia de la inauguració presentava un aspecte brillant. Y lo que mes importa consignar es que aquella concurrència composta de filarmónichs y de fila-donas-guapas va sortir de la funció altament satisfeta.

Los primers especialment no tenian prou boca per alabar la notable partitura del Mestre Verdi, qu' está avuy en lo seu esplendor podentse apreciar fins los mes insignificants perfils de sas múltiples bellesas, sobre tot quan alcanza una interpretació tan justa y arrodonida, com la que ha trobat en la present temporada.

Ja sab tothom que 'n Cardinali per sa figura magestuosa y pel timbre especial de sa veu es insustituhible en lo paper de protagonista. Dificilment tornarà á trobarse un *Otello* lirich mes ben encaixat dintre del seu paper y que millor expressi las salvatjes passións que l' agitan. Se féu aplaudir un sens fi de vegadas, y hagué de repetir l' *Addio sante memorie*.

¿Y qué dirém de la *diva* Tetrzzini? ¡Quina Desdémona mes encantadora!... Son treball afiligranat durant tota la representació adquireix un valor dramátich fundament commovedor en lo quart acte, dintre del qual per decret de 'n Verdi, la seva figura predomina. La Sra. Tetrzzini alcanzá una verdadera ovació.

Y arribém al nostre paísá Blanchard que tingué al séu càrrech lo difícil paper de Yago. En Blanchard pot envanirse de qu' ell es profeta en la seva patria. Pero la veritat es que com á cantant y com á actor posseheix qualitats de primer ordre. A una veu extensa, simpática y ben timbrada y á una escola de cant irreprotxable, uneix una gran distinció y una compenetració perfecta ab los tipos que interpreta. Lo séu Yago es tot de una pessa, y na hi que veurel y sentirlo sobre tot quan canta 'l *Credo*, quan sugereix la passió dels celos al confiat moro de Venecia y quan narra 'l somni ab una delicadesa de dicció deliciosa.

A aquest terceto notable d' artistas distingits, s' hi uneix en tota l' ópera la discreció de las segonas parts, l' afinació dels [coros y 'l brío de l' orquesta, conduhida admirablement per la fogosa batuta del mestre Campanini.

En resúm: un éxit complert.

Lo segon pas ha sigut també afortunat. La *Manon Lescaut* de 'n Puccini, pel meu gust es molt inferior á l' obra

del mateix titul de 'n Massenet, tan afiligranada y acomodada á la naturalesa del assumpto. Pero prescindint de comparacions, cal consignar que la Tetrzzini fa una creació del personatge posat en solfa pel mestre italiá. Hi está admirable.

En la present ocasió s' ha vist dignament secundada pel tenor Sr. Giraud, que reuneix qualitats molts apreciabls, havent recullit los aplausos del públich.

La Sra. Reyna y 'l Sr. Volpini se portaren també admirablement.

Y l' orquesta feu maravellas. Se coneix que 'l mestre Campanini tracta á n' en Puccini d' amich... Y 'l públich respon ab sos aplausos entussiasas al esfors del mestre que á un domini complert de la partitura, reuneix una fibra extraordinaria.

TIVOLI

Ha sigut ben acullida la nova companyia d' ópera espanyola y sarsuela gran que 'l dissapte inaugurarà sas funcions, baix la direcció del mestre Pérez Cabrero.

Algunas representacions de *La Dolores* de 'n Bretón, l' indispensable *Marina* de Arrieta y 'l dimecres *La dama de las Camelias*, lletra de 'n Bartrina y en Blanco, y música de 'n Verdi son fins ara las obras que han fet el gasto, mereixen. totas ellas los aplausos del públich.

NOVEDATS

Lo Sr. Cepillo, ab sa companyia, 's defensa bé, representant ab éxit las obras mes celebradas del repertori castellá y algun arreglo del francés com lo *Felipe Derblay* de Ohnet.

Diumenje tingué efecte lo segon concert Nicolau. Lo teatro estava plé y la concurrència s' entussiasma, demanant la repetició de casi totas las pessos del escullit programa.

Figuravan en aquest aquella maravellosa *Sinfonia pastoral* de Beethoven, que sigué interpretada ab un bon gust y ab un acert insuperables; la obertura dels *Mestres cantors* de Wagner, que hagué de repetirse y la suite *Peer Gynt* de la que també se 'n repetiren dos números.

En vista dels bons resultats de aquests concerts dels dematins dels diumenjes, podém ja donarlos per arrelats á Barcelona, sempre que 'ls programas siguin escullits y contin per la seva interpretació ab una orquesta tan nutrida y equilibrada com la que ab tanta constancia ha format y ab tanta inteligencia dirigeix lo mestre Nicolau.

CATALUNYA

La companyia de opereta ha acabat ja sos compromissos. Per demá dissapte está anunciat lo debut de una companyia de sarsuela xica que actuará baix la direcció del actor cómich Sr. Pinedo (Bonifaci.)

Segons sembla, 's proposa estrenar las produccions que mes éxit han obtingut últimament en los teatros de Madrid dedicats al género.

Veurem si aquí troban la mateixa acullida.

GRAN-VIA

Operas á ralet la entrada... Y no 's pensin óperas de *chicha* y *nabo*, no senyors: al contrari Per comensar, *L' Ebreá*; seguidament, *La Favorita*... Y fins se parla dels *Hugonots* y dels *Amants de Teruel*.

Diálech entre un home molt económich y las sevas fillas.
—Papá—diu una de aquestas—aném al Teatro *Gran-via* á sentir l' ópera...

—No costa mes que un ralet—afegeix un' altra.

—Per un ralet ¿quí no va á l' ópera?—insinúa la tercera.
Y 'l papá respón:

—No 'us precipiteu: ja hi anirém, pero no encare.

—Donchs quan?

—Quan ho posin á deu céntims.

N. N. N.

L' ARCA DE NOÉ

Imitació

Sent donya Flora Escaldúm
per las bestias tal passió,
qu' en la seva habitació
te una gallina, un verdúm,

BARCELONA PINTORESCA

Exacta y gráfica mostra
del carrers de casa nostra.

una gosseta, un mussol,
una mona presumida,
una tortuga ensopida,
un papagall, un cargol,
dos marruixas que 's barallan
per l' incident més senzill;
y una cotorreta, un grill
y un canari que may callan.

Afecte tan decidit
sa mestressa 'ls hi ha posat,
que á tots un nom ha donat
mes ó menos escullit.

Un dels gats 's diu *Bismarck*
y l' altre gat *Calderón*,
el verdúm *Napoleón*,
la cotorra *Joana d' Arc*,
Desdémona la gallina,
el canari *Noy de Tona*,
Ana Bolena la mona,
la gosseta *Messalina*;
el mussol 's diu *Gambeta*
el papagall *Ravachol*,
Cid el grill, *Prim* el cargol,
y la tortuga *Julieta*.

—Vinguins á veure algún dia,—
m' havia dit donya *Flora*,
y á la intrépida senyora,
está clar, per cortesia,
vaig haver de visitar;
y mentres allí vaig sé,
lo fet que 'ls hi explicaré
aturdit vaig presenciar.

En sa gabia 'l *Cid* cantava,

Prim dins la closca dormia,
mentres que la majoria
nostra conversa escoltava.

Tot d' un plegat *Messalina*
vá y mossega á *Ana Bolena*
que s' está gratant la esquena
darrera d' una cortina.
Fugen totas esveradas
Desdémona y *Joana d' Arc*,
y enfurismantse *Bismarck*,
las esquivá á esgarrapadas.
Gambeta mou bulla y fressa,
salta y brinca 'l *Noy de Tona*,
y *Calderón* s' abrahona
perque 'l renya sa mestressa.
Napoleón, cego de rabia,
llensa tota la escayola;
Ravachol arma tabola
renegant dintre la gabia;
y la mona á la gosseta
va empaytant, fins que l' agafa,
cauhen, y ab son pes s' aixafa
la pacífica *Julieta*.

La mestressa ja cansada,
pren part en aquella brega,
y á l' un renya, á l' altra pega,
logrant veure així acabada
tan desesperada lluyta;
resultant d' aquell bullit,
Calderon estaburnit,
Julieta feta una truyta,
Bismarck ab el morro inflat,
el noy de *Tona* abatut,

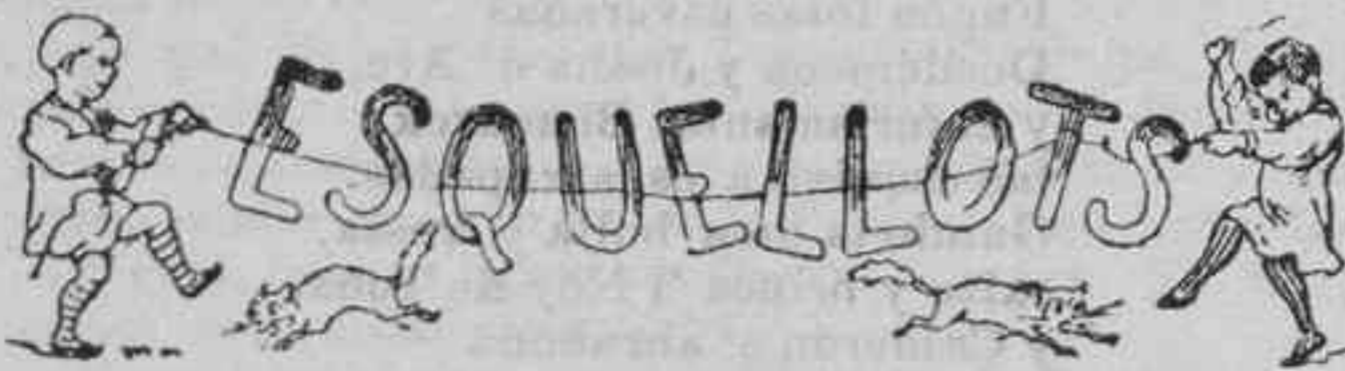
FLORS DE CARN

Blanca rosa perfumada,
de incomparable hermosura....
(Lo que ara falta saber
es si gasta gayres punxas.)

Napoleón geperut,
ronch el Cid, Prim esquerdat,
Joana d' Arc tota plumada,
Desdémona de bonys plena,
coix Gambeta, Ana Bolena
ab la quia ensangrentada,
Ravachol ab un ull fora,
y rabiosa Messalina.
Acabada la bronquina,
se m' acosta donya Flora
y 'm diu que l' únich goig seu,
aquell que mes l' acotentia,
es el goig qu' experimenta
quan entre animals se veu.
Jo esgarriat pe'l fracás,
m' also y dich á aquella dona:
—Donya Flora, estigui bona,
y 'l qu' es jo no torno pas.

QUIMET.

Los numerosos amichs del Sr. Ximeno Planas y 'ls amants del decoro del *Teatro catalá* han constituït una Comissió organitzadora de una subscripció pública de adhesió y simpatía al digne redactor de *Lo Teatro Regional*, ab motiu del procés conegut per *La Suripanta*.

Víctima de una sentència condemnatoria y havent entaulat recurs de cassació davant del Tribunal Suprém, tot lo que 's fassi en obsequi del processat, ha de contribuir al bon éxit de la bona causa que representa.

Aixís donchs los elements de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, després de cooperar individualment als dignes propòsits de la Comissió organitzadora, recomaném ab la major eficacia la subscripció oberta á tots los amants de la purificació del Teatro ca-

talá. Tots los nostres amichs y lectors que desitjin pendre part en la subscripció, podran ferho acudint á un ó altre dels punts següents:

Imprenta y llibrería *L'Avenç*, Ronda Universitat, 14.—Redacció de *La Tomasa*, S. Ramón, 6, baixos.—Administració de *Lo Regionalista*, Escudillers Blancs, 8, 1er.—Redacció de lo *Teatro Regional*, Plassa del Pi, 3, 2.ª —Rambla de las Flors, 33, xocolatería.—Hospital, 19, botiga *El Abanico*, y Raurich, 6, botiga *El Ingenio*.

Molts s' entretenen aquests días passant los ulls per las llistas de suscriptors al empréstit, casi més que per veure 'ls noms que hi figuran, per enterarse dels que hi faltan.

En las llistas corresponents á Barcelona s' hi troban á menos dos aristócratas encopetats y milionaris.

L' autor del *Códich O*, y 'l propietari de la collecció zoológica de Montbrió: 'l marqués de Alella y 'l de Marianao.

La condició política dels dos aristócratas fa ressaltar mes y mes la seva abstenció.

—De la patria—deya un patriota de bona fé—son molts los que no se 'n recordan. Y es que 'ls diners els necessitan quan venen eleccions per guanyar un' acta.

* * *

No sé si al expressarse aixís parlava pels dos marquesos fusionistas.

De totas maneras jo crech que podrian enriqueir los seus blasons ab una nova empresa.

¿Qué 'ls sembla si hi afegian una bossa tancada?

Días passats los pares de familia que assisteixen á *Eldorado* van passar un rato molt distret, veyent representar *Los Dioses del Olimpo* y *La bella Elena* per la companyia italiana.

Eran molts los que 's tapavan la cara ab la má; pero aixó sí, miravan per entre-mitj dels dits.

No obstant, ab las sevas trassas y manyas van lograr qu' en las representacions successivas los vestits de las coristas s' allarguessin.

¿Qué s' hi ha de fer!... Influencias de la simpatía! La dels pares de familia será sempre una virtut *ab allargos*.

Aquí va una noticia de la qual no s' ha fet eco fins ara cap periódich local.

En una torre de Sant Cugat del Vallés, propietat de un regidor de Barcelona, diumenje 's va inaugurar un *frontón*.

Y van debutar com á pelotaris l' amo de la finca y alguns dels seus dignes companys de corporació. Aixís, á lo menos, va anunciarse en uns vistosos cartells.

Després de aquest ensaig, es d' esperar que al millor día 's decidiran á jugar una partida en lo Saló de Cent... y no á 50 tantos com es de costum, sino á 100, may siga sino per justificar una vegada més lo títol del históric Saló.

En tal cas no estará de més que 'ls regidors vesteixin l' histórica gramalla dels concellers, ab lo qual los moviments que fassan al tornarse la pilota, resultaran mes recreatius que si anessin ab samarreta enganxada á la pell.

Parodiant un vell adagi de la terra, podrém dir: «Quan l' arcalde dorm, los regidors *sacan*.»

Els *paqueños* allargan cada día mes el seu radi d' acció. Ja no s' acotentan ab la *conquista* de la *sociedad más distinguida* de Barcelona; volen con-

quistar també la *más distinguida sociedad* de Sabadell.

Per las cantonadas de la industriosa ciutat dels panyos s' hi vey n el diumenje últim grans cartells anunciant un «aconteixement musical» una gran festa donada per la orquesta de la «Sociedad Catalana de Conciertos.» El concert del diumenje va ser segons resavan els cartells «concertat per l' ilustre mestre Mr. Crickboom y dirigit pel mestre D. Antón Ribera» (no s' ha de confondre aquest ab el mestre D. Joseph Ribera, ni ab son germá lo difunt don Cosme.) Pero sembla que al arribar á Sabadell, Mr. Crickboom, ab una modestia que l' honra molt, va volguer fer constar que 'l concert havia sigut del tot concertat, com seria dirigit, pel no menos ilustre mestre Sr. Ribera, de qui els *paqueños* diuen que resultarà un *Spagnoletto* de la música.

A Sabadell va arreglarse una combinació en virtut de la qual, si logra la «Sociedad Catalana de Conciertos» reunir allí 50 ó 60 suscriptors que paguin el duro cada mes pera ajudar la seva Escola

Fins ha desaparegut d' ell l' escut municipal, que fins aquí hi havia figurat.

D' aquest assumpto se 'n parlava molt en lo Gran Teatro 'l día de la inauguració, suposantse que á consecuencia de promesas no cumplertas y d' exigencias sobre 'l pago de un impost ab los correspondents apremis, l' empressari Sr. Bernis va adonarse de la ley que suprimeix la presidencia en las funciones teatrales, y va dir:

—S' ha acabat l' arrós.

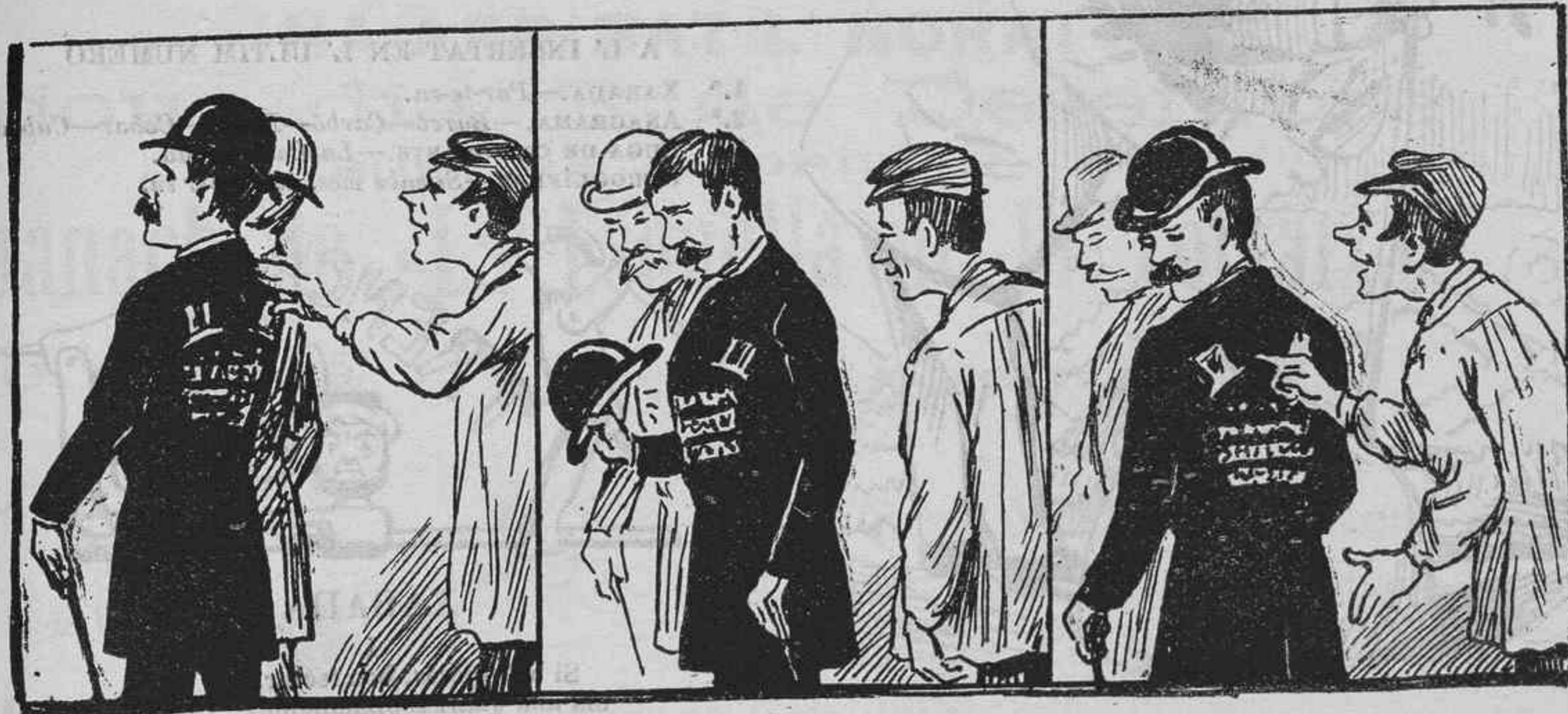
Per lo vist, la ley dormia y tot de sopte s' ha despertat.

No pot dirse lo mateix del Alcalde. Lo Sr. Nadal continúa dormint.

Té rahó 'l *Brusi* quan pondera las desgracias que poden produhir las bicicletas corrent desafortadas pels nostres carrers.

Sobre tot si 's considera que las máquinas de anar depressa, á causa dels pneumátichs no fan gens de

EN LA RAMBLA DEL MITJ

—Miréu, un pardalus ha deixat caure una cosota al barret....

—¿Ahont? Oy que no!

—Es qu' es en aquest barret que portén á l' esquena.

de música, dita «Sociedad» se compromet á donarlos á Sabadell quatre concerts al any, y es d' esperar que prosperará tan enginyosa combinació.

La nova tasca que s' ha imposat la «Sociedad Catalana de Conciertos» d' anar per els pobles difundint la gran música sinfónica, seguint las petjadas del mestre Millet que ab son «Orfeó Catalá» ha fet lo mateix ab la música coral popular, es digna de tota alabansa, encare que s' hagi de comensar, com á Sabadell, tocant la overtura de «Els Mestres Cantors» no mes que ab cinquanta cinch músichs. Tot es comensar; y després d' una cosa 'n ve un' altre.

Dijous de la senmana entrant, día 3 de Desembre, sortirà á llum l' ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA pera 1897.

Ab aquesta noticia contestém á las moltras cartas que 'ns preguntavan:—¿Quán surt l' Almanach?

Dijous vinent sens falta. Celebrarém que sigui del seu gust!

L' Ajuntament s' ha quedat sense 'l palco presidencial del Liceo.

soroll y 'l transeunt se las troba á sobre, quan menos s' ho pensa.

Per obviar l' inconvenient del silenci podria imposarse als ciclistas l' obligació de posarse un collar ab picarols y campanetas.

¿No li sembla al avi *Brusi*?

Y á proposit del *Diari*:

L' altre día va estar á punt de caure com llavoras del célebre descarrilament, en lo qual los wagons destrossats, *afortunadament eran de tercera clase.*

Al donar compte del xoch ocorregut pochos días fá, entre Cervera y Tárrega, diu textualment:

«Ocurrió un choque entre una locomotora y un tren de carga, que *por fortuna* solo ocasionó contusiones á los maquinistas y á los fagonistas de las dos máquinas.»

Confessém que aquest «*por fortuna*» val un imperi, y si 'ls maquinistas y fagonistas contusionats, son agrahits, dirán al *Brusi*:

—Gracias germá per la bona voluntat que 'ns demostras. Que Déu t' ho pagui ab la mateixa moneda, donante igual fortuna que á nosaltres.

LO JARDINER DE LA PUBILLA

—¡Ara, ara al fi se 'n recorda de plantá arbres y expurgar! Ja 's coneix que l' any s' acaba y deu haver de cobrar.

Pero senyor ¿quín mal li feya á la Junta del Liceo, que 'l barítono Sr. Puiggener prengués part en lo concert que 'l dematí del diumenje va donarse á Novedats?

Cert que 'l barítono Sr. Puigjaner está contractat en lo Gran Teatro; pero aixó ¿qué importa?

Lo concert per donarse al dematí cap perjudici podíja causar al Liceo, ahont las funcions se donan de nit. Y además, lo Sr. Puigjaner, fins valent lo que val, no es pas un artista de las pretensions de aquells que 's fan passar per *estrellas*. Encare que hagués cantat al concert l' escena de *La Walkirie* no per aixó s' hauría escaldufat.

Aquesta prohibició ridícula será un motiu mes de agrahiment dels filarmónichs amants de la gran música envers la Junta de govern del gran Teatro del Liceo.

Decididament, en lo camp musical, á causa de las eternas rivalitats, es sempre ahont hi reina menos *armonía*.

Parlant *El Noticiero* dels wagóns propis que tenen los ricatxos dels Estats Units pera viatjar per las líneas férreas de aquell país, diu:

«El opulento yankée, Mr. Cornelius Vanderbilt posee uno de los mejores Palacios *flotantes* que existen.»

¡Palacio *flotante* un wagó de ferro-carril!....

¡Coria, Coria.... ¡cuydado!.... ¡Que no digui algú que l' únich que hi ha flotant es aquella bola en forma de cap que aguantan las sévas espatllas!....

Se parlava de un tuno redomat y digué un que 'l coneixia molt:

—Hi ha que anarhi alerta.... Es un home que per diners es capás de tot.... Fins de fer *una bona acció*.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Par-te-ra*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Barco—Carbó—Broca—Cobar—Cabró*.
- 3.ª FUGA DE CONSONANTS.—*La Castanyada*.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—*Si sabs mes, milló per tú*.

XARADA

I

Si 'm vejeses, bon lector,
ma *una-quart* esblanquehida,
quina en lloch de dir ¡hi ha vida!
talment senyala la mort;
en veyentla tú, ton cor,
diria boy palpitant,
apártat del meu davant,
perque llástima m' inspiras....
las causas lector, si miras
las veurás més endavant.

Poch temps fa; dos anys enrera
hu-cinch nit 'nava á dormí
á las cinch del dematí;
cansat ja de fe 'l tronera,
seguint d' aquesta manera
molt temps ho vaig fer durá;
desde llavoras ensá
ja no hi fet res mes de bo....
un mes fa 'm digué un doctó:
—Vosté ja no curará.

¿No es molt trist que als divuyt anys,
dos flor de la joventut,
d' eix modo 'm vegi abatut
y ab aqueixos desenganys?
Jo prou miro ab molts afanys
si d' aquesta puch' sortí;
pro mentida 'm sembla á mí
que curá una *hu-dos-tres-quarta*
ni es capás lo metje Marta
si no te poder diví.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA»

BARCELONA Á LA VISTA

ha salido el

4.º cuaderno

de este soberbio album de fotografías inéditas, compuesto de 16 vistas de una belleza incomparable.

Fotografías RUS.—Grabado BONET.—Papel «LA VIZCAINA».

Impresión A. LÓPEZ ROBERT.

30

céntimos

BARCELONA A LA VISTA

es en su género la publicación más perfecta y económica.

Provincias: 35 céntimos.

30

céntimos

¡HA ARRIBAT L' HORA!

Dijous día 3 de Desembre

SORTIRÁ 'L POPULAR

Almanach de «La Esquilla de la Torratxa»

Se vendrá

PER

tot arreu

PREU:

1 pesseta

pera 1897

Aquest ALMANACH constituheix una espléndida manifestació de la vida artística y literaria de Catalunya.

Forma un hermós tomo d' unas 200 páginas, ab una elegantíssima cuberta en colors.

ESCRIT

pels primers literats de la terra, en número de 140 firmas.

ILUSTRAT

ab prop de 300 grabats dels més brillants artistes de Catalunya y de fora.

Sortirá 'l dijous día 3 de Desembre.

Preu; UNA pesseta.

PAGINAS D' ART

EN UN CLAR DEL BOSCH. (Pel mestre paysatgista J. Pahissa.)

Jo 't prometo y t' asseguro.
y hasta ho juro molt formal
no fer may més cap *total*,
si d' aquesta lector curo.

FIDEL DELFI.

II

Vaig beure un trago del *dos*
hu, que 'n diuhen escarxat,
y diu que tota la nit
vaig fer no més que *total*.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

TRENCA-CLOSCAS

ROSETA RINDET POL

Formar ab aquestes lletres degudament combinadas lo
titul de una comedia de 'n Pitarra.

JOSEPH NOVI.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant. — Segona: peix. — Tercera: preciositat. — Quarta: pintor. — Quinta: fenómeno atmosfèrich. — Sexta: nom de dona. — Séptima: consonant.

R. PALLEJÁ VENDRELL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7	— Verb que indica concentració interna.
7 2 1 2 5 7 2 7	— » transmissió.
6 7 7 4 1 6 7	— » conjunt.
6 3 1 2 5 7 2 7	— » gust.
7 2 5 4 7 6 7	— » olvit.
7 2 5 6 7 3 6 7	— » contrarietat.
3 4 1 4 5 4 7	— » desayre.
7 2 5 7 6 5 6 7	— » imitació.
7 2 3 4 1 4 7	— » ausili.
7 2 1 2 3 4 6 7	— » alivi.

DALMAU DE RODA.

CONVERSA

- Escolti Tuyetas.
- Qué vol Raimundo?
- Ja ha vist aquell regalo que m' ha fet la seva mamá?
- No, senyor: ¿qu' es?
- Vosté mateixa ho ha dit.

CARBASSA Y CARBASSÓ.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

K K

PEPET PANXETA.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj 20,

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.— Barcelona.